

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXXIX. Prosequitur eandem materiam, variaque contra tentationes
remedia præscribit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

hanc vt nobis dare dignetur, simulque eam nobis acquirere studemus alioqui, si illam habere arbitremur, simul & negligentes sumus, & longe deterius) decepti.

*Tentatio
circa humi-
litate.*

Sic & in humilitate nobis vsu venit: honorem namque minimè curare, & parum curare, vos putamus; sed, occurrente occasione, qua nos noster vel in minimo imminui videbitur, statim ex ijs quæ ipse vel ipse vel facies, videre & colligere erit, minimè te humilem esse, si quid occurrat, quod in maiorem honorem tuum cedat, neutiquam id vti nec pauperes illi, de quibus antè mox locuta sum, id quod minus commodi occasio est. faxit Deus, ne etiam ipsimet id procurant. Minuèrò ita iam assueri sunt dicere, quod nihil omnino querant, & nulla laborent (quemadmodum à parte rei & de facto sibi periclitantur) vt etiam ipsa id dicendi consuetudo, magis id eos credere faciat. Minuèrò hac conducit, hominem quo hanc tentationem bene intelligit, quoad ea qua dixi, quàm quoad alia permulta, semper aduigilare, illicitum incedere. Nam si vel vnâ solam ex ijs, quas diximus, virtutibus Dominus alicui reuera & prout oportet, confert, reliquas omnes hac ferre & adducere videtur. Estque hoc nimis quam notorium & ploratum. Verùm rursus vobis suadeo, vt, tametsi eam vos habere tremini, nihilominus timeatis ne decipiâmini: etenim verus humilis propriis virtutibus semper dubius & meticulosus est, vt plurimum certiores ei maiorisque pretij ac valoris videntur illæ quas in proprio suo notat.

CAPUT XXXIX.

EAMDEM PROSEQVITVR MATERIAM, VARIAS QVE CONTRA TENTATIONES NONNULLAS VARIE ADVENIENTES REMEDIA PRÆSCRIBIT; duo vèrò remedia agnoscit, per quæ quis ab ijsdem liberari queat. Caput hoc notatu dignissimum est, tum pro ijs qui per falsas humilitates tentantur, tum pro Confessarijs.

*Falsam humilitatem
suggerit diabolus ratione graui-
satis peccatorum.
Diabolus bonum communionis quomodo impediât.*

DEinde cauere vos velim, carissimæ, à quibusdam humilitatibus quæ grauitatis peccatorum quæ alias commisimus; per hanc namque tentationem nonnullos diuersimode angustiat & premit, vt eos & à sacra communionem adeunda, & particulari oratione instituenda alienet & auocet. suadens ijs, illa si indignos esse: cumque iam sacra communio munda est, omne tempus, quo gratias Dei recipere deberent, in cogitatione traducunt, num scilicet bene se & vt oportet ad eam parati sint, nec ne. Imò eò rem tandem deducit, animam vt credere faciat.

Se, eò, quod talis sit, in tantum à Deo derelictam esse, vt de illius misericordia iam quasi dubitare incipiat. In omnibus ergo quæ agit, subesse periculum existimat, & frustra esse, quidquid ad Deo seruiendum præstat, quantumlibet quod agit, bonum ac meritorium sit. Vnde ita pusillanimis & diffidens redditur, vt nullum ad aliquid boni agendum, animum habeat; quod enim in alijs bonum est, in se putat esse malum. Diligenter, diligenter inquam, doctrinam illam notari à vobis velim, carissimæ, quam traditura sum: interdum namque humilitas ac virtus esse poterit, nos ita viles & indignas reputare; alias verò maxima & grauissima tētatio: quam propterea optimè noui, quod in me ipsa eam sim experta.

Humilitas namque, quantumlibet magna sit, non inquietat, nullum tumultum ac perturbationem in anima caulat, sed accedit cum pace, suauiter & quietè. Et si verò quis, eò quod se ita nequam esse videat, clarissimè intelligat, infernalium tormenta se promeritum esse, ideoque se ipse affligat & cruciet, atque oēs se meritis abhorre & detestari debere putet, imò verò veniā & indulgentiam vix petere audeat; si quidem hæc vera humilitas sit, hæc pœnositas talem suauitatem & voluptatem secum adfert, nullatenus vt ea carere nollemus. etenim animam non conturbat, nec angustiat, at potius dilatat, idoneamque facit ad Deo magis seruiendum. Alia autem illa pœna & angustia totum turbare inquietat, animamque quanta quanta est, angustiat, magnamque amaritudinem secum trahit. Credo equidē, dæmonē hoc vnum spectare, vt ipsi nobis persuadeamus, habere nos humilitatem, & videre num sic interim nos ad dei misericordia desperandum, perducere posset.

Cum ergo vos ipsas sic constitutas sentietis, hanc de propria vilitate & indignitate cogitationem quantocyus quam potestis maximè à vobis reicite; & e contra de summa Dei misericordia, & quantum nos ipse diligit, quantaque nostri causa passus sit, recogitare. Et, si quidem tentatio est, ne hoc quidem facere poteritis; diabolus enim non sinet cogitationem quiescere, nec alicui rei firmiter affixam hære, nisi ad vos amplius torquendas & affligendas; cum etiam nimis quàm satis erit, intelligere vos hoc tentationem esse.

Eodem quoque modo se res habet in indiscretis austeritatibus, vt nimirum nos credere faciat, plures & acriores nos subire quàm alias; & aliquid saltem hoc in genere te præstare. Si ergo te ipsum aut confessarium aut prælatum celare satagas, & illis suadentibus illas vt omitas, nec vsurpes, minimè obedias, certissima coniectura est, esse tentationem. Operam ergo da, vt ipsis, quantumcumque id tibi molestum & graue sit, morem geras: in hoc namque maxima perfectio sita est.

Diffidentia nimia, noxia est.

Seipsum miserum reputare interdum humilitas est, interdum tētatio.

Humilitatis vera nota.

Vera humilitatis pœna suavis est.

Falsa humilitatis effectus.

Remedium contra tentationē quoad falsam humilitatē.

Signa tētationis circa penitentias indiscretas.

Produ-

S.
Theresia

Opera

N. VI

142

*Oratio si
niēda & in
cipienda in
suis suis co
gnitione.*

*Pauca per
viam ora
tionis & cō
tēplationis
incedunt.*

Producit, præter has, & aliam satis noxiam & periculosam tentationem, quamdam scilicet securitatem, per quam nullo nos pacto ad propria peccata & culpas, mundique huius delicias, amplius reuertamur putemus. Diceris quippe, vos mundum iam intus & in cute quodammodo perspexisse, & scire quidquid illius est, quantocius peccatis ea autem quæ Dei sunt, maiore vos voluptate perfundere. Tentatio hæc si primum incipientibus adueniat, perquam noxia est, hac namque securitate quam de seipsis conceperant, denuo se in peccandi occasiones concurre non verentur, itaque contingit ut rursus coruant. & facit Deus, ut lapsus prioribus lapsibus non sit deterior. Videns namque diabolus, hanc animam esse, quæ sibi permultum adferre damni, alios vero insigniter iuuare possit, omnimodis impedire satagit, ne denuo in pedes cecidat. Quamobrem esto quam maximè singulares vobis Dominus consolationes, & amoris sui pignora daret, numquam ita securæ eritis, ut timere vobis desinatis, sed semper fieri posse credite ut labamini: ac perinde occasiones quam potestis maximè, declinate. Hinc operam dabit, ut hæc gratias & consolationes semper patefaciat, communi cetis ei, qui vobis quoad illas lumen dare queat, nihil ut eum curat & videte ut in orationis principio ac fine, quantumlibet sublimis & alta contemplatio sit, semper in vestri ipsarum cognitione desinatis; & quidem à Deo illa sit, esto etiam nolitis, & hoc monitum non habetis adhuc sapias ipsum facietis: nam humilitatem id secum adfert, semper animam magis illuminatam relinquit, ut nimirum intelligamus quod parum ac nihil nos homines simus. Pluribus hac de re agere nolo: multos enim extare scio libros, in quibus huiusmodi documenta traduntur. Quod dixi, eò dixi, quod re ipsa id experta sum, & interdum in angelis constituta fui; & quidquid demum dici potest, plenam & perfectam nobis securitatem adferre nequit.

Quid ergo nobis faciendum restat, ô Pater æterne, quam ad te confugere, tibi que supplicare, ne hi nostri inimici in tentationem nos inducant. Publica & aperta certamina nos impetant: tuâ enim gratiâ inuicem melius illa euitabimus: sed tectas hæc prodiciones, & subdola hostium molimina, quis intelligat semper, te ô Deus meus, rogare debemus, nobis remedia suggeras; aliquid ergo nobis suggere, ut sic ipse nos intelligamus, & securæ simus. Iam tum nosti, Domine, non multos per viam tentationis incedere; & si tanto cum timore eos incedere oporteat, adhuc pauciores per illam ibunt. Est autem illud mirabile & nouum; quasi si diabolus non tentaret eos, qui viam orationis minimè insistant; & homines magis obstupescere; si quando aliquem qui perfectioni iam propinquus sit, ab eo decipi contingit, centum quam aliorum millia, quos non

maximis erroribus & publicis peccatis hæere vident, inter quos necesse non est inquirere num quis bonus aut malus sit; hoc namq; iā inde à mille leucis facile audirur. Sed, vt verum fatear, meritò id faciunt: nam tam paucos dæmon decipit illorum, qui Dominicalem eo quo diximus modo recitant, vt, velut nouum, insolitum, & inusitatum quid, admirationem moueat; cum hominibus proprium sit, facile præterire nec reflectere ad ea quæ assidue vident; quod verò rarum est, & vix aliquando contingit, maximopere mirari. Imò ipsimet diaboli hanc in illis admirationē adaugent, quod in bonū illorū id cedat, cū propter vnū qui ad perfectionē tendit, perire faciant multos. Iam verò id mirandū esse dico, vt, illos id mirari, non mirer: nisi enim ipsoꝝ culpā aliter fiat, tanto securius incedunt iis qui aliā viā insistant, quanto in tauroꝝ agitatione maiori infelicitate sunt qui illos aliquo è theatro agitari vident, quā qui in terra agentes in illorū cornua sponte incurrūt. Hanc ego ex aliis cōparationem audiui, q̄ mihi satis ad propositū meū facere videtur. Nolite igitur timere, carissimæ, per hasce orationis vias, quæ permultæ sunt, incedere; inter quas hæc quidem vni, illa alteri prodest. Ceterū via ipsa per se, secura est. Citius porro & facilius haud dubiè à tentationibus liberabimini, cum Domino vicinæ & propiores estis, quā dum ab eo distabitis. Hoc ergo illum rogare, hoc ab eo exposcere, sicut toties quotidie id in oratione Dominica ab ipso petitis.

CAPVT XL.

OSTENDIT, SI CVM AMORE ET TIMORE SEMPER INCEDERE procuremus, inter tam multas tentationes indemnes nos futuros.

*Remedium
in periculis
est amor.*

BONVS ergo Magister, noster aliquod nobis, ad in tam periculosi certaminis & belli medio, magna cum securitate agendum, remedium suggerit. Quod ergo habere possumus, & Maiestas illius nobis suggessit, carissimæ, est amor & timor: amor quippe, ad instar calcaris, celeriter progredi nos faciet, timor verò reflectere nos coget, vbinam vestigiū figamus, ne cubi in via tam salebrosa, scrupulosa & in qua tot cespitandi sunt occasiones, per quam tamen omnes quotquot sumus ambulare debemus, cadamus, & hoc si fecerimus, securæ & certæ esse possumus, minime nos deceptum iri. Peretis à me forsitan, quoniam è signo collecturæ sitis, vos insignes hasce virtutes habere? & meritò id peretis: etenim ad hoc euidenter demonstrandum, certi & indubitati nihil haberi potest: si enim certa essemus, amorem Dei nos habere, certæ etiam essemus & sciremus, nos in Dei gratia esse. Sed noueritis, carissimæ, aliqua signa adeo patentia & clara esse, vt vel cæci ea videre posse videantur; non sunt

sunt